



ת"פ 46490/03/15 - מדינת ישראל נגד ט א

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת
ת"פ 46490-03-15 מדינת ישראל נ' א

בפני: כבוד השופט אור אדם, סגן הנשיאה
המאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד יוליה מינביץ' מלשכת תביעות לכיש
נגד הנאשם ט א
ע"י ב"כ עו"ד דורון שטרן מטעם הסניגוריה הציבורית

הכרעת דין

רקע כללי

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפת בת-זוג, תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, איומים והיזק לרכוש, בניגוד לסעיפים 382 (ב) ; 382 (ג) ; 192 ; 452 לחוק העונשין תשל"ז 1977.
2. הנאשם והמתלוננת חיו כבני זוג במשך כחצי שנה. המתלוננת פרטה כמה אירועי אלימות: איומים כי ירצח אותה ויתאבד ; תקיפתה על רקע סירובה לקיים יחסי מין, ע"י משיכתה ברגליה מהמיטה, גרירתה ולאחר מכן חניקתה של המתלוננת ואיום עליה ; איום ובעיטה בדלת פנימית, שגרמה לנזק לדלת ; אחיזת המתלוננת בזרועותיה וטלטולה תוך גרימה חבלה ואיומים עליה. הנאשם הכחיש את כל אירועי האלימות, וטען כי מדובר בתלונת שווא על רקע עזיבתו את המתלוננת.
3. אכן, כפי שטען הסניגור המלומד בסיכומים, מלאכתו של בית המשפט איננה קלה, שעה שמדובר בגרסה כנגד גרסה. עם זאת, לאחר ששמעתי את עדותה של המתלוננת ואת עדותו של הנאשם, שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי אירועי האלימות, עליהם העידה המתלוננת, אכן התקיימו.
4. המתלוננת העידה באופן רהוט וקוהרנטי. היא לא היססה להגיד כי איננה זוכרת מועדים או אירועים קונקרטיים. היא הודתה כי טעתה בעניין הטלוויזיה, שתחילה חשבה שהיא שלה ולאחר מכן התברר כי היא של הנאשם. למרות הסתירות המעטות, עדותה של המתלוננת בכללותה היתה אמינה והגיונית, זאת בניגוד לעדות הנאשם, אשר בכמה נקודות מרכזיות ומשמעותיות, סתר את עצמו ועדותו בכללותה לא התיישבה עם ההגיון.
5. **העילה לתלונה** כאשר עומדות בפני בית המשפט גרסה כנגד גרסה, על בית המשפט לבחון קודם כל אם ישנו אינטרס למתלונן להעליל על הנאשם בדברי שקר. בעניין זה, הנאשם העיד בבית המשפט, כי הנאשמת איימה עליו שאם הוא יעזוב אותה, היא תדע להתנקם בו, כך שלטענתו, התלונה מהווה למעשה נקמה על כך שהוא החליט לעזוב אותה.



6. לא ניתן לקבל הסבר זה של הנאשם משתי סיבות: **ראשית**, הנאשם לא מסר טענה כה חשובה, באף אחת מהודעותיו במשטרה. מדובר אפוא בעדות כבושה שמשקלה נמוך. **שנית**, המתלוננת, שנחקרה בחקירה נגדית ארוכה ומקיפה, לא נשאלה אף שאלה לגבי הטענה, כאילו איימה על הנאשם כי תנקום בו אם יעזוב אותה. **שלישית**, גרסת הנאשם בהודעתו במשטרה ת/1, כמו גם חלקים מעדותו, סותרים באופן מהותי טיעון זה. טענת הנקמה מבוססת על ההנחה, שהמתלוננת רצתה להמשיך לחיות עמו, ולכן איימה כי תנקום בו אם יעזוב, וכשעזב, נקמה באמצעות תלונת השווא. ואולם, מהודעתו של הנאשם במשטרה עולה, כי באותו יום שישי, דווקא המתלוננת היא זאת שפנתה אל הנאשם, אמרה לו שאיננה אוהבת אותו ושהיא רוצה להיפרד. הנאשם ניסה לשכנע אותה לגישור להמשך החיים המשותפים, והיא אמרה לו שברצונה שהוא "יתחפף" מהבית (ת/1 ש' 15-16). הנאשם הודה אפוא, כי היא זו שיזמה את פירוק הקשר הזוגי, ולכן אין שום היגיון שהיא "תנקום" בתלונת שווא, דווקא כשהנאשם נעתר לבקשתה ועזב.

7. לאחר שנדחתה גרסה זו של הנאשם, נותר בית המשפט עם עדות של בת זוג, שאין לה כל אינטרס להעליל על הנאשם, ולכן יש לתת משקל של ממש לגרסתה.

8. **מועדי האירועים** התלונה הוגשה רק עם תום הקשר הזוגי. המתלוננת לא ידעה לפרט מועד מדויק של כל אחד ואחד מהאירועים, אולם הדברים מובנים כשמדובר במערכת זוגית מתמשכת ורבת אירועים. לפיכך, אין לייחס חשיבות לעובדה שהמתלוננת טענה בשלב מסוים בעדותה במועד האירוע של הנזק לדלת (שלא היה ביום שישי האחרון טרם התלונה, אלא שבועיים קודם לכן), כמו שאין לייחס חשיבות לעובדה שהנאשם טעה בשלב מסוים במועד לקיחת הטלוויזיה (שלא היה ביום שישי אלא ביום ראשון).

9. **סיום הקשר הזוגי ועיתוי התלונה** מכל מקום, למרות הסתירות בעניין מועד כל אירוע ואירוע, באשר לסיום הקשר הדברים התבהרו: ביום שישי 16.1.15 היה ויכוח בין בני הזוג, בעקבותיו עזב הנאשם את הבית. ביום ראשון 18.1.15 הגיע הנאשם לקחת את המחשב והטלוויזיה. ביום שני 19.1.15 הוגשה התלונה.

10. בהודעת הנאשם במשטרה ת/1, הוא מתאר תיאור נרחב של השיחה שהובילה להפסקת הקשר הזוגי באותו יום שישי: הנאשם מאשר כי ביום שישי בבוקר המתלוננת אמרה לו שהיא רוצה להיפרד כי אין לה רגשות כלפיו. לדבריו, הוא השיב כי גם הוא איננו אוהב אותה. היא אמרה לו שהיא רוצה גבר עם כסף ואוטו, והוא אמר שדווקא במערכת היחסים ביניהם, כל הנטל נפל עליו. המתלוננת ביקשה ממנו לעזוב את הבית, והוא זה שביקש לנסות לגשר ביניהם (ת/1 ש' 18-10). כאמור לעיל, גרסה זו מחזקת את טענת המתלוננת, כי היא זו שרצתה בכל מאודה לנתק את הקשר הזוגי.

11. הנאשם בעדותו בבית המשפט הוסיף וציין, כי כאשר ביקש לעזוב את הבית ולקחת את הציוד שלו, המתלוננת השתמשה באלימות כלפיו וטרקה למולו את הדלת. יצוין כי באמרתו במשטרה פירט הנאשם בהרחבה את השיחה באותו יום שישי, בסיומה החליט לעזוב את הבית. ואולם, אין בכל התיאור האמור דבר לגבי טריקת הדלת ואלימותה של המתלוננת. נכון כי בהמשך הודעתו (ת/1, ש' 32) הוא מציין כי



בעבר היא השפילה אותו, נתנה לו סטירות ודחפה אותו, אולם הוא לא קושר טענה זו לאירוע הפרידה מיום שישי. לפיכך קשה לתת משקל של ממש לגרסה כבושה זו של הנאשם, באשר לאלימות המתלוננת כלפיו ביום שישי.

12. ב"כ הנאשם טען בסיכומים, כי עיתוי התלונה, רק לאחר שהנאשם עזב את הבית, מקשה לקבל את עדות המתלוננת. נטען שהמתלוננת היא אישה חזקה, שכבר התלוננה בעבר כנגד בן זוג אחר, ולכן אין לקבל את גרסתה לעילות להגשת התלונה באיחור. עוד צויין בסיכומי ההגנה, כי עיתוי הגשת התלונה היה ביום שני, לאחר שביום ראשון נטל הנאשם את הטלויזיה שהמתלוננת סברה כי היא שלה, מה שבדיעבד הסתבר כטעות. **האם יש בעיתוי זה של הגשת התלונה באיחור, כדי לפגום בעדות המתלוננת?**

13. הנסיון בעבירות אלימות במשפחה מלמד, שבנות זוג לא אחת מהססות להגיש תלונה מיד לאחר אירוע אלימות. פעמים רבות מוגשת התלונה רק לאחר סיום הקשר הזוגי.

14. העובדה שבעבר הוגשה תלונה ע"י המתלוננת כנגד הגרוש שלה, אין בה כדי לפגוע בהסבריה, כי פחדה ממנו ולא רצתה להתלונן, ורק כשעזב, היה לה את האומץ ללכת להתלונן. היא הוסיפה והסבירה, שהעזיבה ארעה בעקבות הוויכוח ביום שישי 16/1/15, אולם רק כשהנאשם הגיע ביום ראשון 18/1/15 לקחת את הציוד, היא הבינה שהוא עזב באופן סופי, התייעצה עם בני משפחה והחליטה להתלונן (ע' 14-18 לפרוט').

15. הסנגור הוסיף וציין, כי המתלוננת בהודעה במשטרה ציינה, שלא סיפרה לאיש על מעשה האלימות של הנאשם, ואילו בעדותה כי סיפרה לאחותה. המתלוננת הסבירה, כי לקראת סוף מערכת היחסים, כאשר הנאשם החל להיות אלים כלפיה, היא שיתפה את אחותה, אשר גם נכחה בכמה מקרים שהופגנה כלפיה אלימות מילולית, אולם היא לא סיפרה לה על מעשי האלימות עצמם, כמו המקרה שהנאשם משך אותה ברגליה, כי התביישה לספר על כך (ע' 22 לפרוט').

16. המתלוננת הוסיפה והסבירה, כי הנאשם ממש התחנן לשמור על הזוגיות. היא הבינה שאף שעזב, הוא ימשיך להטריד אותה עקב ה"אובססיות" שלו כלפיה, ולכן החליטה להתלונן. הנאשם, שבעדותו בבית המשפט ניסה ליצור רושם שהוא זה שרצה לעזוב, בהודעתו במשטרה מדבר על כך שלאחר שהמתלוננת אמרה לו "להתחפף" מהבית, הוא הציע לה לנסות "לגשר" (ת' 1 ש' 10-19). מכאן שיש חיזוק ממשי לכך שהנאשם עזב אמנם, אולם ניסה לחדש את הקשר, והדבר גרם לחששה של המתלוננת שאם לא תתלונן עתה, הוא עשוי לשוב. מדובר אפוא בהסבר סביר ומקובל, התואם את רוח הפסיקה בעניין הגשת תלונות באיחור בעבירות אלימות במשפחה.

אירוע המיטה

17. המתלוננת העידה כי באחת ההזדמנויות כאשר שכבה במיטתה, הגיע הנאשם, אולם היא סרבה לקיים עמו יחסי מין. הנאשם התעצבן, משך אותה ברגליה, הפיל אותה על הרצפה וגרר אותה במסדרון. כאשר חזרה למיטה, הוא ניגש וחנק אותה (ע' 9 ש' 15-19 לפרוט').

18. הנאשם הכחיש את האירוע וטען כי בכלל ישן בסלון בחודשים האחרונים לקשר הזוגי.



19. המתלוננת הסבירה כי למרות שהיא לא רצתה לישון איתו: "...הוא כל הזמן ניסה להשחיל את עצמו אלי ולמיטה...היה יושב בסלון והיה הולך וחוזר כמו... בומרנג" (ע' 25 ש' 24-26 לפרו'). לפיכך, גם אם הנאשם היה ישן מדי פעם בסלון (מה שמלמד כי המתלוננת לא רצתה בו), אין הדבר שולל את האפשרות להתרחשות האירוע.

20. אשה יכולה לבדות מכה או סטירה, אולם מדובר באירוע קונקרטי וייחודי, בעל מאפיינים יוצאי דופן. קשה להאמין שאשה תבדה מליבה תיאור כזה אם לא ארע. אופן התיאור של האירוע, יחד עם הכחשותיו הבעייתיות של הנאשם, מחייב לקבל את גרסתה של המתלוננת בעניין.

הבעלות על הטלויזיה

21. אין מחלוקת כי בתלונה הראשונה טענה המתלוננת כי הנאשם גם נטל את הטלויזיה שלה. רק לאחר שהנאשם הציג קבלה, היא אישרה כי זו הטלויזיה של הנאשם.

22. הסנגור טען, כי שקריה של המתלוננת בעניין הבעלות על הטלויזיה, מעידים על מכלול עדותה. לא מצאתי מקום לקבל טענה זו. המתלוננת הסבירה היטב כי בעת החיים המשותפים, היתה גם טלויזיה שהיא הביאה עמה ממערכת היחסים הקודמת. היא הסבירה שבהתחלה היא חשבה שהנאשם לקח טלויזיה זו. אחרי מחשבה נוספת ובדיקה, היא אישרה כי זו הטלויזיה של הנאשם ואין לה כל טענה בעניין זה.

23. לפיכך, למרות שמדובר בהחלט בעניין המטיל צל על גרסת המתלוננת, לא מצאתי כי יש בכך כדי לשלול את האמון בגרסה בכללותה.

אירוע שבירת הדלת

24. המתלוננת העידה, כי באחת מהפעמים שהנאשם השתולל, הוא בעט בדלת ושר אותה. תמונת הדלת הפגומה הוגשה בהסכמה (ת/3), והתייחסתי לעיל לעניין הטעות במועד שבו אירע העניין עם הדלת.

25. הנאשם בעדותו, טען כי המקרה בו הדלת ניזוקה, היה כאשר המתלוננת דחפה אותו בחוזקה לעבר הדלת. הוא הדגיש שהמתלוננת הייתה באותו אירוע מאוד אלימה כלפיו. הנאשם הכחיש מכל וכל כי מדובר היה באירוע "בצחוק" (ע' 37 לפרוט'). יצוין, כי בהודעתו במשטרה, ציין הנאשם בשתי הזדמנויות שונות (ת/1 ש' 48 ; ש' 96), כי מדובר היה בדחיפה "בצחוק".

26. הנאשם מודה אפוא כי נגרם נזק לדלת כשפגע בה, אולם מציין כי נדחף לעברה ע"י המתלוננת. המתלוננת טענה כי הנאשם בעט בדלת. קיימת סתירה בגרסתו של הנאשם באשר לאירוע. לפיכך יש להעדיף את גרסת המתלוננת.

אירוע האחיזה והאיום

27. המתלוננת העידה כי ימים ספורים לפני תום הקשר, הנאשם אחז אותה בחוזקה בידיים וטלטל אותה, עד שנותרו לה שטפי דם, הניכרים בתמונות ת/3 (ע' 10 לפרו'). יודגש כי גם אם התמונות צולמו בשחור לבן ולא בצבע, אין הדבר גורע מקיומן של החבלות הנראה בבירור.



28. הנאשם הכחיש טענות אלה. לדבריו, החבלות שעל זרועותיה של המתלוננת נגרמו כתוצאה מכך שהיא היתה משתמשת בסמים ובאלכוהול ונתקלת ברהיטים (ע' 29 ש' 16-18 לפרו').

29. המתלוננת העידה בפניי ולא נראתה כסובלת מהתמכרות כלשהיא. מיקום החבלה על הזרוע ליד הכתף מתאים לתיאור של המתלוננת, ופחות מתאים לטענה של היתקלות ברהיטים. בנסיבות אלה, יש להעדיף את עדות המתלוננת.

30. המתלוננת העידה, כי בכל פעם שביקשה לפרק את מערכת היחסים, הנאשם היה מאיים אם לא תהיה איתו, היא לא תהיה עם אף אחד כי הוא ירצח אותה ויתאבד (ע' 9 ש' 9-12 לפרו').

31. הצדדים לא הרחיבו בעניין זה, אותו הכחיש הנאשם. ואולם, דווקא העובדה שלאחר הוויכוח באותו יום שישי, יוכח שהמתלוננת יזמה ברצונה לנתק את הקשר, הנאשם ביקש לנסות ו"לגשר", מחזקת את התחושה שהוא רצה בכל מאודו לשמור על הקשר הזוגי, ולכן יותר מאשר סביר כי אמר את הדברים שיוחסו לו.

סיכום של דבר

32. למרות שמדובר בגרסה כנגד גרסה, ולמרות שהזהרתי את עצמי היטב לנוכח העובדה שמדובר בעדות יחידה - לא נותר בליבי ספק כי אירועי האלימות אותם תארה המתלוננת אכן התרחשו. מדובר בתיאורים מפורטים הממוקמים במקום מסוים ובהתרחשות מסוימת, גם אם המתלוננת התבלבלה בעניין המועדים. האירוע שבו ביקש הנאשם לקיים יחסי מין עם המתלוננת והיא סירבה, מתאים גם לגרסתו שלו, לפיה נאלץ לישון בסלון בתקופה האחרונה. התיאור כיצד לאחר שהמתלוננת סירבה לקיים איתו יחסים, הוא משך אותה ברגליה מהמיטה לאורך הפרוזדור, הוא תיאור ייחודי שקשה להאמין שהומצא ע"י המתלוננת. לגבי הנזק שנגרם לדלת - עדותה של המתלוננת מחזקת ע"י צילומי הדלת ת/3 ההולמים נזק מבעיטה. מנגד, כאמור לעיל, הנאשם שינה את גרסתו בין ההודעה במשטרה, בה אמר כי מדובר היה באירוע של צחוק, לבין העדות בבית המשפט, בה טען כי מדובר היה באירוע אלים וכוחני מצידה של המתלוננת. התיאור של אחיזתה של המתלוננת בזרועותיה וניעור שלה גם הוא תיאור ייחודי, כאשר בעניין זה עדותה של המתלוננת מחזקת ע"י התמונות ת/3. המתלוננת הדגימה כיצד אחז בה הנאשם וגרם את החבלה. הטענה כי המתלוננת משתמשת באלכוהול ובסמים ולכן מתנגשת בחפצים, משוללת היגיון ואיננה תואמת את מיקום החבלות. טענתה של המתלוננת, כי הנאשם איים עליה כיוון שרצה להישאר עמה מחזקת ע"י הסיטואציה כולה, כאשר גם מהודעתו של הנאשם במשטרה, עולה כי היא זו שרצתה להפסיק את הקשר הזוגי והנאשם התחנן וביקש לתת לו עוד הזדמנות. על רקע זה ניתן להבין את דברי האיום שלטענתה הפנה הנאשם כלפיה, ולעומת זאת, ניתן לשלל מכל וכל את טענת הנאשם הכבושה, כאילו המתלוננת איימה עליו כי תתנקם בו אם יעזוב, שהרי היא הייתה זו שחפצה בכך שהוא יעזוב.

33. נוכח כל האמור לעיל, שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר, לפחות לגבי מרב המיוחס לנאשם בכתב האישום (גם אם לא בכל דקויות ופרטי הפרטים המופיעים בכתב האישום), ואני מרשיע אותו אפוא בעבירות של תקיפת בן זוג, תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש, איומים והיזק לרכוש במזיד, בניגוד לסעיפים 382ב, 382ג, 192 ו- 452 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.



ניתן היום, י"ג אייר תשע"ז, 09 מאי 2017 במעמד הצדדים.